UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Annales Ecclesiastici

Jncipiens ab Anno Redemptoris DCC.XIV. perducitur vsq[ue] ad Annum DCCC.XLII. quo & orta hoc sæculo in Oriente, debellata est penitus Iconoclastia; vt planè qui Tomum hunc Panopliam dixerit aduersus impios Iconoclastas, veritatis scopum attinget, Continet annos C.XXVIII.

Baronio, Cesare

Coloniæ Agrippinæ, 1624

Iesv Christi Annus 739. Gregorii Pap. III. Annus 9. Leonis Isavr. Imp. Annus 24.

urn:nbn:de:hbz:466:1-15233

Visual Library

& patri, quas dediſti nobis Domine: Non perdidimus ex eis quemquam. Vt & vos Dominicam vocem audire mereamini, dicentem: Venite benedicti Patris mei: percipite regnum quod vobis paratum eſt ab origine mundi. hactenus Gregorij Papæ litteræ. pergit auctor: Hiſce litteris Pontificis inſtructus Bonifacius Roma diſceſſit: Ticinumq; veniens apud Regem Longobardorum aliquandiu moratus eſt. nouerat eum antè, receperatque hoſpitio Luithprandus; potuit illic retinuiſſe Bonifacium cultus magni Doctoris Auguſtini, cuius ſanctiſſimũ corpus haud pridem è Sardinia illuc tranſlatum diximus. Quæ autem geſſit vbi ſe contulit in Germaniam, dicemus anno ſequenti, quo ea contigiſſe, ex alijs ad eum à Gregorio Papa redditis litteris poſſumus intelligere.

VI. Eodem planè tempore contigit, ipſum S. Bonifacium his ad ſuos dare litteras, de ſua peregrinatione eos certiores reddentib.

Dilectiſsimis filijs Geppan. & Eoban, Tacuino, Vuiz. & omnibus fratribus, & ſororibus noſtris, Bonifacius ſeruus ſeruorum Dei in Chriſto puræ charitatis ſalutem.

Notum ſit charitati veſtræ, & gratias agite Deo, quia cum proſperitate venientes ad limina beati Petri principis Apoſtolorum, gratulanter nos cum gaudio Apoſtolicus Pontifex ſuſcepit, & de legatione noſtra læta reſponſa reddidit, & conſilium, & præceptum dedit, vt iterum ad vos reuertamur, & in cœpto labore perſiſtamus. Nunc autem hic expectantes ſacerdotum Concilium, vel Synodi conſultum, adhuc ignoramus quando hoc fieri faciat Apoſtolicus Pontifex; ſed eo finito, Deo volente, & vitâ comite ad veſtram præſentiam feſtinabimus. Hoc autem ſcientes, vos cum fraterna caritate & fidei vnitate expectate, alter alterius onera portantes ſic adimplebitis legem Chriſti, & gaudium noſtrum remanebit. Valete in Chriſto, & orate pro nobis. Ex his apparet, dici poſſe, Bonifacium redeuntem non mox ſe in partes interiores Germaniæ infudiſſe, ſed Auguſtæ conſediſſe, vbi iuſſam à Pontifice Synodum expectaret.

VII. Iam verò laborantes Hiſpanias & ſub Sarracenorum iugo gementes inuiſamus. Factum eſt, vt cùm antiquæ nobilitatis Hiſpani memores, vtcunq; regni titulum propagare ad poſteros conati impiorũ Arabum ſeruitutis impatientes, inſtar Machabæorum montana petijſſent, & (vt vidimus) Pelagium regulum ſibi conſtituiſſent: atque vbi ipſe Dei virtute miranda operatus eſſet, poſt annos decem & octo quibus regnauit, decedens filio regnum reliquiſſet, & ipſe anno ſecundo regni extinctus eſſet: gener Pelagij, nomine * Adelfonſus, regni ſuſceperit habenas hoc anno ſeptingenteſimo trigeſimo octauo, vt per Eræ notam Tudenſis enumerat, vbi ait: *Era ſeptingenteſima ſeptuageſima ſexta Adelfonſus Catholicus ab vniuerſo populo Catholico in Regem eligitur.* pergit dicere de eius genere ex Reccaredo Gothorum rege prouenienie, his verbis: *Fuit namq; Petrus ex Reccaredi ſereniſsimi Gothorum Principis progenie ortus, qui lekitum carnis exoluens filios ſupradictum * Adelfonſum ſcilicet & Froilam reliquit. Sed Adelfonſus cui Pelagij filia nupſerat, interfecto Fauila Pelagij filio, in Regem conſtituitur, cum Froila contra Sarracenos exercitum mouens plures ciuitates ab eis poſſeſſas recepit, &c.*

VIII. Benè quidem ceſſit rebus Hiſpanicis, vt Sarraceni magno ſuo ipſorum damno Gallias bello tentârint, vbi ad internecionem ſæpè deleti ſunt à fortiſsimo duce Carolo cognomento Martello. Qui hoc ipſo anno eoſdem Sarracenos Prouinciam regionem occupantes vincens in fugã adegit, eamque ſibi vindicans Francorum regni coronæ coniunxit: Ex victorijs ergo Francorum in Sarracenos, eorum vires nonnihil ſunt imminutæ, vnde factum eſt vt Hiſpani profugi non ſolùm ſuæ ipſorum ſaluti proſpexerint, ſed ad propagandum regnum adiecerint quoque animum, ſub Rege Adelfonſo maximè pio, de quo iſta Tudenſis dicere pergit: *Humilis Rex fuit, & hominibus amabilis erat: Eccleſias, nefando Mahometi nomine remoto, in nomine Chriſti conſecrare fecit: Epiſcopos vtcunq; ciuitati quas capere potuit & retinere, propoſuit ſecundùm traditionem ſacrorum canonum atq; Eccleſias auro, argento, lapidibus pretioſis, & ſacralegibus decorare ſtuduit.* huc uſq; Tudenſis.

IX. Quod verò ſpectat ad nobilem, inſignem, & egregium quem titulũ, vt dici voluerit Rex Alphonſus cognomento, Catholicus, ſic accipe: Qui à Reccaredo Catholico Rege ducebat originem, eius quoque gloriæ æmulus, quam ille ſibi iuſtè peperit ex propagata Catholica fide in Gothos gentiles ſuos, ob quam cauſam in Epiſcoporum Concilio Rex Catholicus eſt acclamatus: iſte ſicut regni ita & tituli voluit eſſe ſucceſſor, atq; dici cognomento Catholicus. Quod intermiſſum à ſucceſſoribus Ferdinandus Aragonius Hiſpaniæ Rex cum ex omnibus titulis, Regumq; coronis nil glorioſius fulgere ſciret, quàm ex illibata cuſtodita religione comparatum Catholicum cognomentum: enixis precibus à Iulio eius nominis Secundo Romano Pontifice impetrauit, vt eiuſmodi titulus hæreditarius eſſet omnium Regum Hiſpaniarum: quod Dei benignitate etiam cum augmento dominij feliciter in poſterũ perſeuerat. CVR TITVLVS VNDE REGIBVS HISP. PROVENERIT.

Intereà verò cùm iam è Gallijs fuiſſent Sarraceni penitùs fugati, Epiſcopi qui remanſerant, ad reſtaurandas Eccleſias ab eis exuſtas animum addixere; & inter eos huic operam egregiam nauauit Vuilicarius Epiſcopus Viennenſis, de quo iſta apud Adonem eiuſdem Eccleſiæ Epiſcopum: *Vuilicarius Aycnberto venerabili Epiſcopo Viennæ ſuccedit. Qui ob cladem Sarracenorum, cùm eſſet domus præclariſsima Martyris citra Rhodanum ab eis incenſa, oſſa beati Ferreoli cum capite Iuliani Martyris intra vrbem tranſtulit, eiuſq; accelerato opere, non magno pretio Eccleſiam conſtruxit, vbi & eorumdem Martyrum reliquias reuerenter cõpoſuit. Idem Vuilicarius, quum furioſo & inſano ſatis conſilio Franci res ſacras Eccleſiarum ad vſus ſuos retorquerent, videns Viennenſem Eccleſiam ſuam indecenter humiliari, relicto Epiſcopatu in monaſterium ſanctorum Martyrum Agaunenſium ingreſſus vitam venerabilem duxit. Vaſtata & diſsipata Viennenſis & Lugdunenſis prouincia, aliquot annis ſine Epiſcopis vtraque Eccleſia fuit, laicis ſacrilegè & barbarè res ſacras Eccleſiarum obtinentibus.* hæc Ado. Porrò Anaſtaſius Bibliothecarius tradit ipſum Gregorium tertium Romanum Pontificem ad hunc Vuilicarium Epiſcopum Viennenſem miſiſſe pallium, ex quo putauit ipſe, tum in Archiepiſcopatum Viennẽſem Eccleſiam erectam fuiſſe. Sed longè anteà ab ipſo fermè initio coaleſcentis in Gallia Chriſti Eccleſiæ fieri contigit, vt Eccleſia Viennenſis ſedes eſſet Archiepiſcopalis. X. DE VVILICARIO EPISC. VIENNENSI

IESV CHRISTI
Annus 739.

Gregorii Pap. III. Annus 9. | Leonis Isavr. Imp. Annus 24.

ANNVS ſequitur Redemptoris ſeptingenteſimus trigeſimus nonus, Indictione ſeptimâ, quo ſancti Bonifacij Germanorũ Apoſtoli culturâ Eccleſia Boioariorum floreſcit, aucta tribus ſedibus Epiſcopalibus. De his enim hæc habet recentior auctor ex eius diſcipulo & ſcriptore fideliſſimo Vuilibaldo [d]: *Inde recedens, Ticino ſcilicet, ab Vtilone Duce inuitatus, Boioariorum terras viſitauit, manſitq; apud illos diebus multis verbum Dei prædicans, veræq; fidei ſacramenta illic renouãs. Inter quæ etiam quoſdam Eccleſiarum deuaſtatores & populi euerſores profligauit, è quibus alij Epiſcopos ſe mentiebantur; alij miniſterium presbyterij ſibi vſurpabant: atq; alij alia innumera improba fingẽtes, magna ex parte populum ſeduxerant. Sed cùm tantam ſacerdotum fallaciam atq; malitiam aliter arceri non poſſe cerneret, Boioariæ prouinciam, Vtilone Duce conſentiente, in quatuor parœcias diſtribuit, eiuſque tres eximiâ virtute viros præfecit, cùm eos prius Epiſcopos ordinaſſet.* I. BOIOARIA PROVINCIA AVGETVR TRIBVS EPISCOPATIBVS.

Ex his primus fuit Ioannes, quem voluit Salisburgenſis oppidi cathedram obtinere alter; Erimbertus qui Friſingenſi Eccleſiæ præfectus eſt. Tertius Gumbaldus Ratiſbonæ quæ eſt Boioariæ Metropolis, Antiſtes inſtitutus eſt. Vuiuilus verò à Præſule Apoſtolico iam ordinatus Pataniensi Eccleſiæ Epiſcopus datus eſt, ſed eius parœcia, quæ quarta erat, iam à ſancto Bonifacio inſtar aliarum diuiſa eſt. His ergo Epiſcopis ita inſtitutis, correctiſq; ijs quæ in Boioaria geſſiſſet, Romano Pontifici per litteras indicauit. Ille verò eum facta approbans, hunc in modum ei reſpondit:

[d] Apud Surium die 5. Iunij, lib. 1 cap. 31. 32. tom. 3.

Pau-

II. *Reuerendiſſimo ac ſanctiſſimo fratri Bonifacio Coepiſcopo Gregorius ſeruus ſeruorum Dei.*

GREGO. PP. PROBAT RES GESTAS A BONIFACIO. *Doctoris gentium egregij & beati Pauli Apoſtoli vox eſt dicentis:* a Rom. 8. *a Diligentibus Deum omnia cooperantur in bonum. Agnoſcentes itaq; ex ſyllabis fraternitatis tuæ, quia de Germaniæ gentibus, quas ſua pietate Deus noſter de poteſtate paganorum liberauit, & ad centum millia animas in ſinu ſanctæ matris Eccleſiæ tuo conamine & Caroli Principis Francorum aggregare dignatus eſt: ſed & in Boioariorum prouincia quæ à te acta ſunt, agnoſcentes: dator omnium bonorum Domino Deo noſtro extenſis ad cœlum manibus grates retulimus: quia ianuam miſericordiæ & pietatis in illis partibus Heſperiis ad cognoſcendam viam ſalutis aperuit, & miſit Angelum ſuum qui præparauit viam tuam ante te.* Vidiſti lector (quod te non prætereat) quàm inſigniter teſtificatione ſancti Pontificis, Apoſtolico præconio laudatus adeò reperiatur Carolus cognomento Martellus, vt poſt Deum Bonifacio primum, inde ipſi accepta feratur conuerſio centum millium paganorum: ſed & cùm nec minima quidem querela in eum ab aliquo Romanorum Pontificum reperiatur illata: planè maiori indigent diſcuſſione illa quæ feruntur de anima ipſius ad inferos condemnata, quæ à nobis inferius quàm exactiſſimè diſquirentur. ſed pergit Gregorius:

CAROLVS MARTELLVS LAVDATVS.

III. *Igitur quia indicaſti perrexiſſe te ad Gentem Boioariorum, & inueniſſe eos extra ordinem Eccleſiaſticum viuentes, dum Epiſcopos non habebant in prouincia niſi vnum nomine* * *Viuiloum,* * Vuiliuõ *quem nos paulò ante ordinauimus, & quia cum aſſenſu Vtilonis Ducis eorumdem Boioariorum, ſeu Optimatum prouincialium, tres alios ordinaſſe Epiſcopos. & in quatuor partes illam diuiſiſti, id eſt, in quatuor parochias, vt vnuſquiſque Epiſcopus ſuam habeat parochiam: benè & ſatis prudenter peregiſti, frater: quoniam Apoſtolicam præceptionem ex noſtra vice impleſti, & ſicut tibi præcepimus, ita egiſti. Itaq; nõ deſinas frater reuerendiſſime, docere eos ſanctam Catholicam & Apoſtolicam Romanæ Sedis traditionem, vt illuminentur rudes, & viam ſalutis teneant, per quam poſſint ad æterna præmia peruenire.*

Presbyteros autem quos ibidem reperiſti, ſi incogniti fuerint viri illi, à quibus ſint ordinati, & dubium eſt eos Epiſcopos fuiſſe qui eos ordinauerunt: ſi bonæ actionis & Catholici viri ſunt ipſi presbyteri, & in miniſterio Chriſti, omniq; lege ſanctâ educati: ab Epiſcopo ſuo benedictionem presbyteratus ſuſcipiant, & conſecrentur, & ſic miniſterio ſacro fungantur.

Illi verò qui baptizati ſunt per diuerſitatem vel declinationem linguarum gentilitatis, ſi tamen in nomine ſanctæ Trinitatis baptizati ſunt, oportet eos per manus impoſitionem & ſacri chriſmatis confirmari: Nam Viuilum Epiſcopum à nobis ordinatus eſt. Hic ſi aliquid excedit extra canonicam regulam, doce, & corrige eum iuxta Romanæ Eccleſiæ traditionem; quam à nobis accepiſti.

IV. *De Concilio verò, vt iuxta ripam Danubij debeat celebrare noſtrâ vice, præcipimus fraternitati tuæ Apoſtolicâ auctoritate, te ibidem præſentari. & in quantum tibi Dominus vires dederit, prædicare verbum ſalutis non ceſſes, vt religio Chriſtiana in nomine Domini creſcat, & multiplicetur. Nec enim habebis licentiam frater pro incepti laboris vtilitate in vno morari loco. ſed confirmatis cordibus fratrum & omnium Fidelium, qui rareſcunt in illis Heſperiæ partibus, vt tibi Dominus aperuerit viam ſalutis, prædicare non deſiſtas; & vbi locum inueneris, ſecundum canonicam regulam Epiſcopos ordina noſtrâ vice, & Apoſtolicam atque canonicam traditionem eos tenere edoce. ex hoc enim magnum mercedis præmium tibi præparabis: quoniam omnipotenti Deo noſtro facies plebem perfectam. Non pigeat dilectiſſime frater, itinera carpere aſpera & diuerſa, vt Chriſtiana fides longè lateq; tuo conamine extendatur: ſcriptum namque eſt:* b Matt. 7. *b Arcta & anguſta via eſt, quæ ducit ad vitam. Operare igitur, frater, opus bonum, quod cœpiſti, vt in die Chriſti Ieſu merearis dicere:* c Mat. 25 *c Ecce ego & pueri mei quos dediſti, non perdidi ex eis quemquam. & iterum: Domine quinque talenta tradidiſti mihi: ecce alia quinque ſuperlucratus ſum, vt ſubſequenter merearis audire vocem Domini dicentis:* d Ibidem *d Euge ſerue bone & fidelis, quia ſuper pauca fuiſti fidelis, ſuper multa te conſtituam, intra in gaudium Domini tui. Deus te incolumem cuſtodiat, reuerendiſſime frater. Dat. quarto Kalendas Nouembris imperante piiſſimo Auguſto Leone, Imperij eius anno vigeſimo* * *tertio.* * quarto *Sed & Conſtantino Imperatore eius filio anno vigeſimo, Indictione octauâ inchoata à menſe Septembris.* Meminit & huius epiſtolæ Marianus Scotus in Chronico.

V. Audiſti lector Boioariorum gentem culturâ Bonifacij redditam eſſe paradiſum Dei quatuor fluentis irriguum, in quo flumen vnum, ſicut in illo à Deo formato, diuiſum fuit in quatuor capita, vniuerſam irrigans regionem; cum vna ſedes Epiſcopalis, in quatuor diuino conſilio partita fuit.

Ipſe verò Gregorius Papa hoc eodem anno in maximas eſt coniectus anguſtias, occaſione Luitprandi Longobardorum Regis, vrbem ipſam infeſto exercitu obſidentis. Quomodo autem iſta ſe habuerint, Anaſtaſius narrat in Zacharia Pontifice eius ſucceſſore: *Inuenit Zacharias Papa totam Italiam valde turbatam, ſimul & Ducatum Romanum, perſequente Luithprando Longobardorum Rege, occaſione Tranſamundi Ducis Spoletani, qui in hanc Vrbem Romanam eodem Rege perſequente, confugium fecerat. Et dum à prædecesſore eius beatæ memoriæ Gregorio Papa, atq; à Stephano Patricio Romano & Duce, vel ab omni exercitu Romano prædictus Tranſamundus redditus non fuiſſet, obſidione factâ, pro eo ab eodem rege ablatæ ſunt à Ducatu Romano ciuitates quatuor, Ameria,* * *Hortus, Polimartium & Blera, & ſic enim Rex ad palatium eſt reuerſus, menſe Auguſti, Indictione ſeptimâ. Tranſamundus verò, habito conſilio cum Romanis, collecta generaliter exercitu Romani Ducatus, ingreſſus eſt per duas partes in fines Ducatus Spoletani. Hi continuò timore ducti, præ multitudine Romani exercitus eidem Tranſamundo ſeſe ſubdiderunt,* * *Marſicani, Forconini, atque Valuenſes, ſeu Pennenſes: deinde ingreſſi ſunt per* * *Sabinum territorium, & venerunt in Reatinam ciuitatem, quo Reatini ſimul & ipſi ſubdiderunt ſe, & inde progreſſus eſt Spoletum menſe Decembris prædictâ Indictione.* hæc ipſe.

Sed corrigendum quod ait, prædictâ Indictione: nam menſe Septembris expletâ ſeptimâ, inchoatur octaua, vt dicendum fuerit potiùs, eodem anno, quàm eadem Indictione.

VI. Verùm multa prætermiſſa ab Anaſtaſio inuenimus, & inter alia deprædatio baſilicæ ſancti Petri, quæ in Vaticanis collibus extra Vrbis mœnia poſita erat, cui Gothi hoſtes antea pepercerant, quantumlibet fuerint Ariani. Extat de his epiſtola eiuſdem Gregorij Pontificis ad Carolum Francorum Principem, quem & alijs antè datis literis interpellârat, vt auxilium ferret Romanæ Eccleſiæ contra Longobardos: ipſam igitur ex duobus perſcriptis exemplaribus hîc tibi reddimus.

Domino excellentiſſimo filio Carolo Subregulo
Gregorius Papa.

Ob nimium dolorem cordis & lachrymas, iteratâ vice tuæ excellentiæ neceſſarium duximus ſcribendum, confidentes quod amatorem filium beati Petri principis Apoſtolorum, & noſtrum, & quod pro eius reuerentia noſtris obedias mandatis ad defendendam Dei Eccleſiam & peculiarem populum, * *quiam perſecutionem & oppreſſionem gentis Longobardorum ſuſtinere non poſſumus. Omnia enim luminaria ad honorem ipſius principis Apoſtolorum, & quæ à veſtris parentibus vel à vobis oblata ſunt, ipſi abſtulerunt. Et quoniam ad te poſt Deum confugium fecimus, propterea ipſi Longobardi in opprobrium habent & opprimunt. Vnde & Eccleſia ſancti Petri denudata eſt, & in nimiam deſolationem redacta: tamen omnes noſtros dolores ſubtiliùs meis poſſumus præſenti portatori tuo fideli, quos in auribus tuæ excellentiæ ſuggerere debeat.*

VII. *Tu autem, fili, habeas cum ipſo Principe Apoſtolorum hîc & in futura vita coram omnipotente Deo noſtro, ſicut pro eius Eccleſia, & noſtra defenſione diſpoſuerit & decertaueris ſub omni velocitate; vt cognoſcant omnes gentes tuam fidem & puritatem atque amorem,* * *quem habes erga Principem Apoſtolorum beatum Petrum, & nos, eiuſque peculiarem populum zelando & defendendo. Ex hoc enim tibi patrocinium & æternam vitam acquirere.* huc uſque epiſtola Gregorij Papæ ad Carolum cognomento Martellum; reliqua autem anno ſequenti. Luit, luit quidem Luitprandus maximo ſuo damno, quod ſacrilegas manus in ipſam baſilicam

ſancti Petri omnibus antehac Barbaris etiam hoſtibus & hæreticis reuerendam injicere auſus eſt; mulctatus amiſſione regni in filio, omnique gente Longobardorum; qui quamuis aliàs ſemper grauibus fuerint delictis obnoxij, tolerati tamen à Deo, & regnare hactenùs permiſſi ſunt in Italia: cùm verò attingere auſi ſunt ipſam ſacroſanctam Petri baſilicam, à regno penitùs in perpetuum excidere, poſitiq; ſunt in exemplum iræ diuinæ cęteris principibus, quanto periculo inconceſſa tententur.

IESV CHRISTI Annus 740.

GREGORII PAP. III. Annus 10. LEONIS ISAVR. IMP. Annus 25.

I. REDEMPTORIS annus ſeptingenteſimus quadrageſimus Indictione inchoatur octauâ, quo ſanctus Bonifacius Germanorum Apoſtolus, vbi accepiſſet litteras à Gregorio Papa datas anno ſuperiori, quarto Kalendas Nouembris de Concilio congregando; de quo & monuerat idem Pontifex Epiſcopos Boioariæ & Alemanniæ annum, litteris eidem Bonifacio redeunti in Germaniam datis: obſeruantiſſimus cuſtos Pontificiorum mandatorum, vigilantiſſimo ſtudio, ex more implere ſtuduit, quod ſciret magnâ induſtriâ imperatum.

II. Quod ad locum ſpectat, Auguſtęne, an alibi prope Danubium fuerit celebratum (vterque enim locus litteris Pontificijs nominatus reperitur) haud ſatis exploratum habetur; cùm alioqui Auguſtæ celebratum eſſe, ſunt qui aſſerant. Cæterùm re verâ habitum fuiſſe dictum Concilium documentis plurimis perſpectum habetur; præſertim verò ex eiuſdem Bonifacij epiſtola data ad Cuthbertum Archiepiſcopum in Anglia. nam id ex multis quæ in ea continentur argumentis, poſſumus intelligere, vtpote quòd contineat ea quæ per eos in Synodo tractanda Pontifex monuiſſet, & inter alia de cogenda annis ſingulis Synodo; quodque prima hæc ab eis Synodus celebrata videatur. Occaſio enim eius ſcribendæ epiſtolæ Bonifacio illa extitit, quòd cùm Cuthbertus reditum Bonifacij ex Vrbe accepiſſet; caritatis ergo veteris amicitiæ cultor, viſitationis causâ ad eum diaconum ſuum miſit cum muneribus, deditque litteras. Quibus grato animo Bonifacius acceptis, reddidit ad eum ſuas Apoſtolico planè homine & martyrij candidato digniſſimas, quibus & de rebus recens geſtis reddidit certiorem, nimirùm de ſua legatione Apoſtolica Romæ confirmata, de Concilio congregato eiuſdem Pontificis iuſſione; immò nec illud prætermittendum putauit, quod magno cum dolore toto itinere conſpexerat, nempe ex Anglia deductas fœminas ſub pio peregrinationis prætextu Romam ad ſancta limina Apoſtolorum, quæ ſatanæ laqueis irretitæ ſuam in via proſtituiſſent publicè pudicitiam. Cùm igitur plures in vnum conſentiant coniecturæ, quòd ea epiſtola Bonifacius non de alia aliqua quàm de iſta, de qua ſermo eſt, Synodo agat; illam hic tibi integrâ reddendam putauimus. De qua illud primùm accipe, Cuthbertum Archiepiſcopum, ad quem ſcribit, hoc ipſo anno Domini ſeptingenteſimo quadrageſimo (vt apud Bedam in epitome legitur) poſt Nothelmum, de quo ſuperiùs dictum eſt, fuiſſe conſecratum Epiſcopum Dorouernenſis Eccleſiæ, prædeceſſore iam anno ſuperiori defuncto. Hincq; eſt quod Bonifacius hac epiſtola plura ingerit de miniſterio paſtorali, quo nouum Antiſtitem moneat, vt in diœceſi ſua quæ corrigenda ſũt, corrigat; quod & mirabili dexteritate concinnat, dum ſe ipſum deplorans, quid ſit illi timendum, & nauiter operandum, inſinuat. ſic enim ſe habet:

III. *Spiritalis affinitatis neceſſitudine copulando fratri Archiepiſcopatûs infulâ ſublimato Coepiſcopo Cuthberto Bonifacius Legatus Germanicus Catholicæ & Apoſtolicæ Romanæ Eccleſiæ optabilem in Chriſto ſalutem intimæ.*

Scriptum eſt in libro Salomonis[a]*: Beatus homo qui inuenit amicum, cum quo poſſit loqui, quaſi cum ſemetipſo. Cum muneribus munificentia veſtræ dulciſſimas litteras veſtras fraterna charitate interlitas, Deo & vobis gratias agentes, filio veſtro diacono Cynaberto efferente ſuſcepimus; viua vocis quoque melliflua colloquia veſtra de fraternis conſilijs per illum nobis charitas veſtra mandauit: quæ conſiliorum ſpiritualia colloquia optamus, vt Deo volente, quamdiu in hac mortali vita viuamus, inter nos iugiter inſinuentur, illo* * *operante, à quo ſola ſancta deſideria, recta conſilia, & iuſta ſunt opera: vos meliùs, & pleniùs, quibus Deus multa donauit & prudentiùs noſſe, & meliùs & pleniùs poſſe ſcimus; nos quaſi in paucis fideles veſtri & deuoti ſtudemus inſtrui aureo cœleſtis amoris vinculo, quod rumpi non poteſt, inuicem catenati. Nam labor noſtri miniſterij vnius & eiuſdem cauſæ eſſe dignoſcitur, & æqualis ſpeculatio in curis Eccleſiarum ſiue populorum nobis credita eſt, ſiue in docendo, ſiue in hortãdo, & monendo, ſiue in defendendo canonicos gradus, vel plebeios. Idcircò humillimè, vt ille inſinuauit, ſimilia faciamus.*

IV. DE SYNODO CELEBRATA.

Maior enim nobis ſolicitudo Eccleſiarum, & cura populorum propter pallia credita & recepta, quàm cæteris Epiſcopis, qui propria tantùm procurant parochias, incumbit. Propterea, cariſſime, non quia veſtra prudentia opus ſit ruſticacitatis noſtræ ſtatuta audire, vel legere: ſed propter bonam, humilem, & ſanctam voluntatem veſtram putamus vos libentiùs ſcire velle, quàm neſcire, quæ hic ſacerdotes nobiſcum ſeruãda decreuère, vobis emendanda & corrigenda deſtinamus.

Decreuimus autem in noſtro Synodali conuentu, & confeſſi ſumus Fidem Catholicam, & vnitatem, & ſubiectionem Romanæ Eccleſiæ fine tenùs vitæ noſtræ velle ſeruare, ſancto Petro & † vicario eius velle ſubijci. Synodum per omnes annos congregare. Metropolitanos pallia ab illa ſede quærere, & per omnia præcepta ſancti Petri canonicè ſequi deſiderare, vt inter oues ſibi commendatas numerentur: Et iſti confeſſioni vniuerſi conſenſimus, & ſubſcripſimus, & ad corpus ſancti Petri Principis Apoſtolorum direximus: quod gratulando clerus Romanus & Pontifex ſuſcepit.

Statuimus, vt per annos ſingulos canonum decreta & Eccleſiæ iura, & norma regularis vitæ in Synodo legantur, & recuperentur.

V. *Decreuimus, vt metropolitanus, qui ſit pallio ſublimatus, hortetur cæteros, & admoneat, vt inueſtiget quis ſit inter eos curioſus de ſalute populi, quis* * *ve negligens ſeruus Dei. Venationes, & ſiluaticas vagationes cum canibus, & ne accipitres & falcones habeant, prohibuimus. Statuimus, vt per annos ſingulos vnuſquiſque presbyter Epiſcopo ſuo in Quadrageſima rationem miniſterij ſui reddat, ſiue de Fide Catholica, ſiue de Baptiſmo, ſiue de ordine miniſterij ſui. Statuimus, vt ſingulis annis vnuſquiſque Epiſcopus Parochiam ſuam ſolicitè circumeat populum confirmare, & plebes docere, & inueſtigare, & prohibere paganas obſeruationes,* * *diuinos, vel ſortilegos, auguria, philacteria, incantationes, vel omnes ſpurcitias Gentilium. Interdiximus ſeruis Dei, vt pompato habitu, vel ſago, vel armis non vtantur. Statuimus, quòd proprium ſit Metropolitani, iuxta canonum ſtatuta ſubiectorum ſibi Epiſcoporum inueſtigare mores & ſolicitudinem circa populos, qualis ſit, & moneat, vt Epiſcopi à Synodo venientes in propria parochia cum presbyteris, & Abbatibus conuentum habentes præcepta Synodi* * *obſeruare inſinuando præcipiant. & vnuſquiſque Epiſcopus, ſi quid in ſua diœceſi corrigere, vel emendare nequiuerit, idem in Synodo coram Archiepiſcopis, & palàm omnibus ad corrigendum inſinuet, eodem modo, quo Romana Eccleſia nos ordinatos cum ſacramento conſtrinxit, vt ſi ſacerdotes, vel plebes à lege Dei deuiaſſe* * *viderim, & corrigere non* * *potuerim, fideliter ſemper Sedi Apoſtolicæ, & Vicario ſancti Petri ad emendandum* * *indicauerim: ſic enim, niſi fallor, omnes Epiſcopi* * *debeant Metropolitano, & ipſi Romano Pontifici ſi quid de corrigendis populis apud eos impoſſibile eſt, notum facere, & ſic alieni ſiunt à ſanguine animarum perditarum.*

VI. *De cætero, frater cariſſime, quia nobis æqualis labor, & maius periculum imminet, quàm cæteris ſacerdotibus, quia canones antiqui præcipiunt, vt omnes ſciant Metropolitanum ſolicitudinem totius prouinciæ gerere. Et (vt verbi gratia dicam ſicut tunc) nauim gubernandam inter fluctus feri maris ſemel ſuſcepimus, quam nec cautè regere, nec ſine peccato dimittere valemus: quia, vt quidam ſapientium dicit: Si periculoſum eſt nauim inter fluctus cautè non regere; quantò periculoſius eſt, eam inductam eſſe ſentiendo fluctuantem in tempeſtate relinquere? Et idcircò Ec-*

Marginal notes: TVM. — a Eccl. 25 — * præſtante — † Sic vſurpatur impropriè vox iſta Vicarius, vſu inquam illo tempore quod loco Petri Chriſti vicè Papa gerat in terris. — * vero — CANONES CONCILII PER S. BONIFA. HABITI. — * diuinationes, vel ſortilegia — * ſeruare — * viderem — * poſſem — * indicarē — * debẽt — DE PASTORALI SOLICITVDINE.